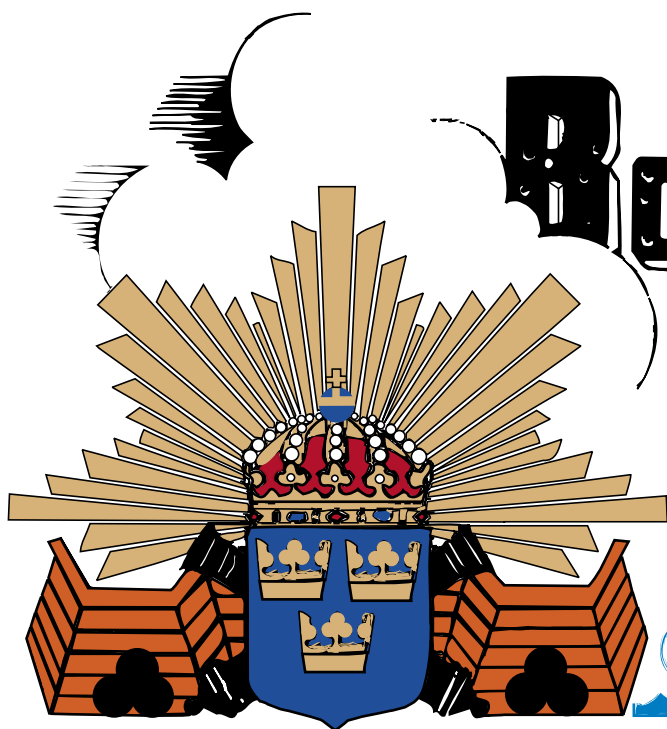
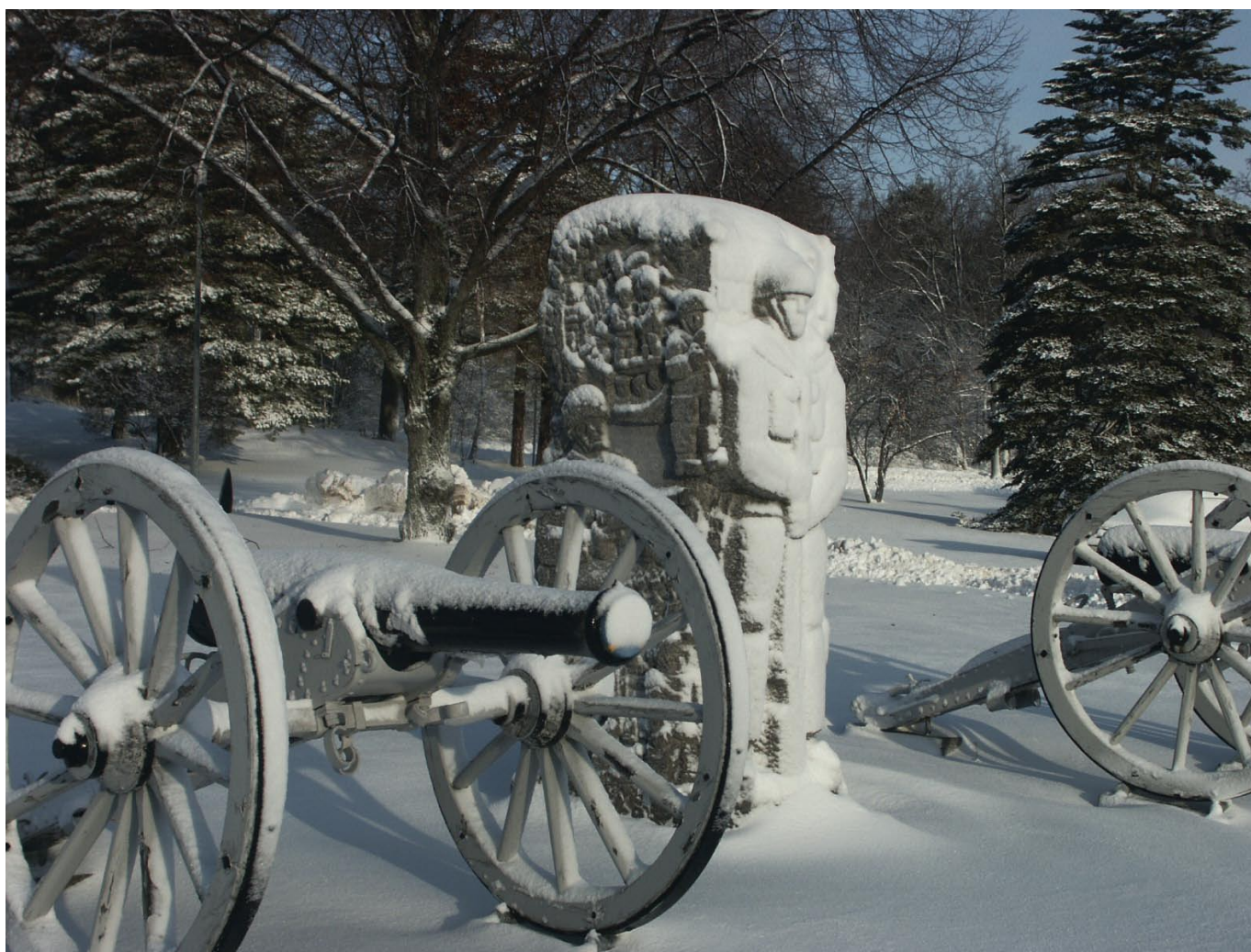
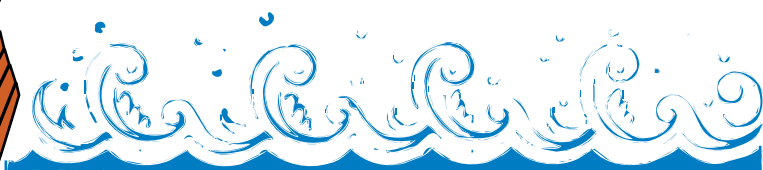

VÅRNUMMER • ÅRGÅNG 65 • NR 1
Oskar Fredriksborg i MARS 2005

Borg-Skum

*Vaxholms Amfibieregementes
och Vapenbrödernas tidning*

På vakt framför Kanslihuset sedan lång tid – vad blir det av detta?

Foto: HJS

NYTT ÅR, NYA HÄNDELSER ATT SE FRAM EMOT FAST
GAMLA BEKYMMER LEVER KVAR.

Under hösten följde B-S med en Befälsdelegation till Riksdagen för att lyssna på Moderaten Enströms interpellation till Försvarsministern angående flytten av AMF1 till Berga. Tyvärr blev det som vi befارade – det var som att hålla vatten på en gås och partiföreträdaren hade inte heller den skärpa vi hade hoppats på och använde inte alla tillbuds stående argument. Således fortsätter galenskaperna med kostsamma förbandsflyttningar och därpå följande uppföljningsflytt av myndigheter i avsikt att skapa sysselsättning.

Åtgärder som på bred front skapar kompetensbortfall och otrygghet för människor i de olika verken och myndigheterna.

Alltså, de kostsamma flyttningarna av dom militära förbanden åtföljs av lika kostsamma åtgärder för att till skapa nya sysselsättningar.

Hela denna apparat skapar olust, otrygghet och bidrar knappast till att människor känner ansvar och engagemang samt att det förbrukar stora skattemedel.

Till vilken nytta? Var finns den sk medinflytanderätten? Varför mörkas en del fakta?

Är det lika illa ställt hos Försvarsministern som hos hennes kollega som inte hade en aning om var Phuket fanns?

Vet man inte vad det innebär i samhället runt omkring flerhundraåriga militära utbildningsplatser när de helt sonika flyttas och ingen vet riktigt varför – all den stund som det på platsen förefinns en fungerande och anpassad infrastruktur.

Nåväl, på AMF 1 följer man som brukligt givna order och arbetar intensivt på att skapa planer för flytten.

Inom styrelsen har vi börjat diskutera huruvida vi skall flytta redaktionen i nutid eller att avvakta och se om andra lösningar kan finnas. Vi är rörande överens om att föreningen skall leva kvar med oförminskad styrka. Under teknad önskar dock att flera av den avgående och avgångna personalen söker sig till föreningen. Låt inte mångårig arbetskamratskontakt gå om intet anslut Er och återträffas då och då inom Vapenbrödernas ram.

Vapenbröder, samla skarorna! Värva före detta arbetskamrater och kollegor ty vi är en förening för både anställda och värnpliktiga från förr, nu och framgent.

Glöm inte årsmötet!

Redaktören

P.S. Tryckfelsnisse har slagit till. I förra numret sid 10, övre vänstra bilden står "Fältkorna" Skall stå "Fältkoma". Sorry.

REDAKTION

Redaktör:

Hans-Jochen Seifert
tillika ansvarig utgivare
Tfn 08-541 316 56
Mobil 0708-541 385
lejo@mbx305.swipnet.se

Redaktionskommitté:

Ingemar Wemmenhög
Tfn 08-541 360 12
Tor-Arne Svensson
Tfn 08-673 31 25

Redaktionens adress och tfn:

Borg-Skum
Amf1, 185 82 Vaxholm
Tfn 08-541 720 29, 27

Utgivning:

Fyra nummer per år

Annonser:

Redaktionen

Layout:

ANV Grafiska AB
Tfn/fax 08-511 730 52
gunilla@anv.se

Tryckeri:

Wassbergs

VAPENBRÖDERNA

Amf1, 185 82 Vaxholm
Tfn 08-541 720 27

Årsavgift:

125 kr

Postgiro:

9 33 80-4

Bankgiro:

473-0537

Skattmästarens adress och tfn:

Anna-Carin Amtén
Grenadjärvägen 8, 185 41 Vaxholm
Tfn 08-541 369 49

Adressändring meddelas skattmästaren

VAPENBRÖDERNAS STYRELSE

Hedersordförande:

Överste 1. gr Curt Karlberg

Ordförande:

Överste Lars-Olof Corneliusson

1. vice ordförande:

Överste Stefan Jontell

2. vice ordförande/tillika klubbmästare:

Christina Grahm

Övriga styrelseledamöter:

Hans-Jochen Seifert,
Staffan Vestin, Agneta Blom,
Tor-Arne Svensson, Ingemar
Wemmenhög, Tommy Aasa,
Gun Källman, Per Brännhammar

Suppleanter:

Claes-Göran Hedén
Bengt Svanteson

Revisorer:

Håkan Söderlindh,
Christer Uppström

Revisorssuppleant:

Rune Nilsson

Vapenbrödernas Valberedning:

Karin Enström, Karl-Erik Djärf
samt Håkan Melin (sammankallande)

Kontaktman för föreningsmedlemmarna

Om Du har
frågor eller förslag rörande
föreningens verksamhet m m.

Skriv eller ring till:

Per Brännhammar
V Bangatan 53 A, 195 40 Märsta
Tfn 08-591 138 88

CHEFEN och Ordföranden

DÅ HAR 2005 STARTAT MED full fart som vanligt. Vi kan bara konstatera att ovanpå det vanliga arbetet så ligger omstruktureringsarbetet med full aktivitet. Så vår värnpliktsutbildning fortsätter med den fastställda ambitionsnivån som avslutas med bataljonsövningar i juni. Självfallet kan ambitionerna tvingas sänkas ytterligare skulle det visa sig att personalsituationen kommer att kräva detta. Säkerheten för alla inblandade kommer alltid att sättas i första rummet. Framför oss ligger en hel del intressanta saker som för vår verksamhet framåt. Vår samövning med Finland tar allt fastare form och under bataljonsövningen på västkusten kommer internationell verksamhet bedrivas i form av deltagande i BALTOPS samt viss försöksverksamhet tillsammans med USA.

I skrivande stund har den nya organisationen förhandlats och fastställts. Vi kan konstatera att allt det som vi hade i vårt ursprungsförslag inte har kommit med men huvuddragen och våra prioriteringar är i huvudsak uppfyllda. Nu återstår bemanningsarbetet och som jag skrev förra gången så kommer det att bli en komplicerad process där vi måste få genomslag för vårt kompetenskrav.

Underlaget till infrastruktur nere i den nya garnisonen utarbetas nu med stort deltagande av dem som kan bidra med erfarenheter och kunskap för att skapa så goda förutsättningar som möjligt i området. Det är mycket positivt att se engagemanget hos er alla för att skapa bra arbetsförhållanden nere i Bergaområdet. Tidsplanen är snäv och ett antal osäkerheter föreligger naturligtvis så här i inledningen av arbetet. Nya kontaktytor skapas med föreningar, kommuner och andra organisationer i området som ger goda möjligheter till samverkan och ömsesidigt utbyte.

ATT KÅREN ÄR EFTERFRÅGAD har ånyo kunnat konstateras i samband med det stöd som förbandet givit till arbetet nere i Thailand och elproblemen i Skåne. På båda platserna har förbandet varit representerat och gjort mycket bra ifrån sig. Arbetet i Thailand har naturligtvis varit av mycket svår karaktär och det är med stor ödmjukhet som jag tackar för dessa insatser.

Jag vet att det har lagts ner ett stort arbete att minska avgångarna under året och även här kan jag konstatera att vi nu är nere på en nivå vi tidigare ej nått, nämligen 11,5%. Det är inte utan att vi kan vara nöjda med detta arbete med de krav vi ställer på våra soldater. Att komma ner till Försvarsmaktens mål på 7% kräver ytterligare åtgärder men där kommer vi att ha stora krav på uttagningen för att inte tvingas sänka kraven på våra soldater.

FÖRSVARSMAKTENS BASKRAV har nu redovisats för 2004 och vi kan konstatera att vi är bäst i Marinen och ett av de bästa förbanden i försvarsmakten undantaget de små förbanden. Med den nya Försvarsmaktens standard som grund är det regelbunden träning som gäller och era individuella mål. Utnyttja möjligheten att träna regelbundet och håll er friska nu när vi har arbetsamma och oroliga tider framför oss.

Underlaget för att ta fram nästa budgetunderlag till regeringen pågår i Högkvarteret och förutsättningarna för olika förbandstyper och materielprojekt ändras fortlöpande. Vi understödjer processen med underlag när det är efterfrågat eller om vi får information som gör att vi måste agera inom vårt kunskapsområde. Som vi kunde konstatera före jul så kan det lätt komma rykten som sprids med stor hastighet i och utanför organisationen. Vi försöker kontrollera alla rykten och delge rätt information men det som var sant idag behöver inte vara sant i morgon utan utgör bara olika förutsättningar för den framtida planeringen.

Avslutningsvis så är det en turbulent tid som ligger framför oss men med gemensamma krafter så kommer vi att som vanligt lyckas med vårt uppdrag trots att alla förutsättningar inte är de bästa. Jag vill ånyo passa på att tacka för alla era fantastiska insatser.

*Med bästa amfibiehälsningar,
Chefen/Ordföranden*

Foto: Ch Lennings

SOLDAT *erinran* PÅ KASTELLET

SOLDATERinran

– tidigare krigsmans erinran – är en ceremoni vid vilken personal som för första gången inträder i försvarsmaktens tjänst erinras om krigsmans skyldigheter. 1887 års erinran inleddes med orden "Krigsman skall frukta gud och vara konungen huld och trogen". 1966 ändrades krigsmans erinran till soldaterinran som inleds "Det svenska försvaret skall verka för att vår fred och vårt oberoende bevaras".

Parad för fanan.

DEN 15 FEBRUARI I ÅR meddelade chefen Amf 1 soldaterinran till regementets nyinryckta värnpliktiga. Det var på sätt och vis ett historiskt ögonblick. Det var nämligen den sista årskullen med Oskar-Fredriksborg som utbildningsplats som erinrades på kastelet. År 2006 lämnar Amf 1 Rindö och förlägger utbildningen till Berga, söder om Stockholm. Tanken är dock att även i fortsättningen meddela erinran på kastelet, så traditionen kommer att fortleva om än med annan utgångspunkt. De enheter som nu fick sin erinran var värnpliktiga ur amfibiekompaniet, underhållskompaniet, lednings- och spaningskompaniet samt granatkastarplutonen ur kustjägarkompaniet.

Fanvakt utgick ur underhållskompaniet med löjtnant Nickelsen som förste och fänrik Ringborg som andre fanförare. Delar ur KA 1 frivilliga musikkår medverkade. Efter ceremonien nedlades en krans i minneslunden, som är en plats för att hedra kamrater som förolyckats i tjänsten.

DAGEN AVSLUTADES MED guidad rundvandring i fästningsmuseet på kastelet.

TAS

Soldater och officerare uppställda för ceremonien.

De värnpliktiga iakttar...

Så tycker ordförande för Vapenbröderna!

Som svar på Brigadgeneral (ret) Claes-Göran Hedéns fråga kan jag bara konstatera att han har min syn på beslutet tydligt beskriven i tidigare nummer av Borgskum (Nr 2 / 04).

VI HAR REDOVISAT VARFÖR AMF1 skall vara kvar och fortsätta sin verksamhet i Vaxholm och att det på denna plats finns alla förutsättningar för vår framtida verksamhet. Detta underlag är till sin huvuddel presenterat för alla de som har haft inflytande i beslutsprocessen. Att nu regeringen under hösten lagt en proposition, som nu i skrivande stund är ett riksdagsbeslut, innebär inte att jag tycker annorlunda men jag har en uppgift som torde vara känd av alla och det är att nu genomföra detta beslut och ta hand om min personal i en mycket besvärlig situation som framgår av min förra ledare i Borgskum Nr 4/04. Det är naturligtvis djupt tragiskt att behöva lämna denna plats som utgjort grunden för både kustartilleristridskrafterna såväl som amfibiestridskrafterna under mycket lång tid. Tro inget annat!

Ni skall vara övertygade om att vår argumentation har drivits hårt mot våra chefer och beslutsfattare men de har nu fattat ett annat beslut. På samma sätt som jag kräver av min underställda personal att argumentera före beslut och sedan följa fattade beslut alternativt ta konsekvensen och inte medverka i verksamheten så har jag samma krav på mig själv. Därför är det min uppgift att nu förbereda för genomförandet av fattat beslut. Alternativet skulle vara att avsäga mig chefskapet vilket skulle vara för mig helt främmande. Bara för att

det inte blev som jag ville och att vi tillsammans har en besvärlig tid framför oss utgör inte grund för att lämna förbandet och dess personal i sticket utan snarare utgör detta ett ännu större skäl till att stanna kvar tills högre chef fattar ett annat beslut för mig personligen.

Vi kan konstatera att med fattat försvarsbeslut finns amfibieutbildningen kvar på ostkusten och vi kan öva i våra övningsområden och dess infrastruktur. Det är lätt att glömma att ett alternativ var att vi inte skulle finnas på ostkusten alls. Visst behövs det investeringar vid flyttningen och för dessa kalkyler får de som gjort dem svara upp. Vi skall säkerställa bästa möjliga utbildningsförutsättningar på den nya platsen. Vidare kommer kampen för amfibiekompetens i den nya organisationen att gå vidare med full kraft.

Den historiska kopplingen till Vaxholm kommer jag att fortsätta kämpa för både vad avser förbandsnamnet och ceremoniell samt historisk verksamhet på Kastellet med mera.

I en kort ledare så kan det inte alltid finnas utrymme för uttömmande text men jag kommer även fortsättningsvis sätta möjligheterna före problemen eftersom det enbart är möjligheterna som skapar en framtid.

Lars Olof Corneliusson

Ny medlem!

Freddy Lundgren Hässelby

Avlidna medlemmar!

Vi tackar för deras trohet och behåller dem i vårt minne

*Henrik Alfredsson
Gösta Andersson
Karl Einar Granfeldt
Sven Hellman
Herbert Karlsson
Kamen Nikolaev
Arnold Rolkert
Bertil Stjernfelt*

*Stockholm
V. Frölunda
Huddinge
Järfälla
Solna
Täby
Täby
Stockholm*

...när Chefen Amf 1 nedlägger kransen

DEN 13. FEBRUARI -MINNEN FRÅN EN SVUNNEN TID

Den 13 feb 2005.

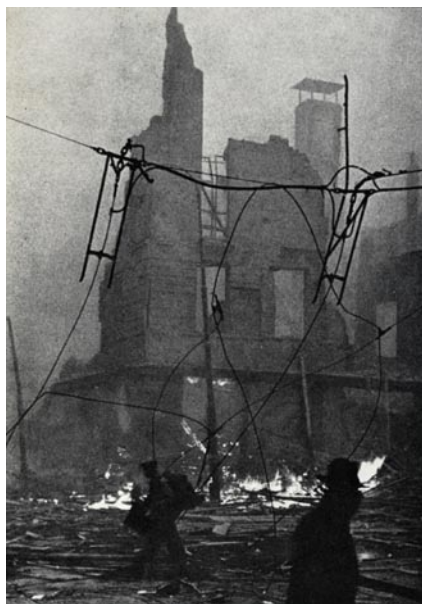
**Dagen är gråmulen – jag sitter och tittar ut
över Trälhavet och frammanar minnesbilder...**

JAG ÄR Knappt SJU ÅR.

Det är 13 feb 1945. Vi bor i en stad som heter *Chemnitz* och som ligger i östra Tyskland. Vi, det är min mor och min ett och ett halvt år gamla bror. Min far är inkallad och anmäld som saknad vid fronten i närheten av Monte Cassino sedan våren/sommaren 1943. Han var kulspruteskytt, varför förhoppningarna att återfinna honom sades vara små. Vi bor i stadens västra förort i ett trevåningshus högst upp i en tvårumslägenhet med dåtidens standard. I huset finns två familjer på varje våning. Det är breda trappor och en stor port som vänter mot en kullerstengsgata. Källaren är inte godkänd som skyddsrum i samband med flyganfall och vi är anvisade till huset mitt över gatan.

Vid denna tidpunkt har vi redan vant oss vid det skyddsrummet då staden har varit föremål för luftangrepp vid några tillfällen under åren och då främst under dagtid. Vår stadsdel har varit förskonat från nedfallande bomber men vi har varit och sett skadorna i ett villaområde och i stadens centrum där bomber har fallit. Det kändes kusligt att se ytterväggar från villor bortsprängda med blottlagda rum där allt stod på plats, överallt krossade fönsterrutor. I början under dagbombningarna användes inga brandbomber, mest sprängbomber med relativt liten verkan. Vi skulle få uppleva annat senare med bombmattor, brandbomber och 500-kilosbomber, med direkt- och fördröjd verkan (mer om det en annan gång).

Omkring en kilometer från vår bostad finns ett "*Lazarett*" dvs ett krigssjukhus till vilket man forslar sårade direkt från östfronten. Huvuddelen av kvinnorna får uppgift att då och då hjälpa till när hela tågsätt med sårade anlände till staden – så ock min mor. Jag minns att sjukhuset var inrymt i ett gammalt rödtegelkomplex, tidigare kasern, överallt övermålat med stora röda kors. Jag minns det därför att jag fick hämta mor och vara barnvakt åt min lillebror under tiden hon arbetade på sjukhuset. Vid ett dageranfall då min mor tjänstgjorde, träffades sjukhuset av ett antal bomber och anfalls med kulspruteeld. Jag blev skräckslagen, lastade min bror i barnvagnen och sprang till sjukhuset. Där

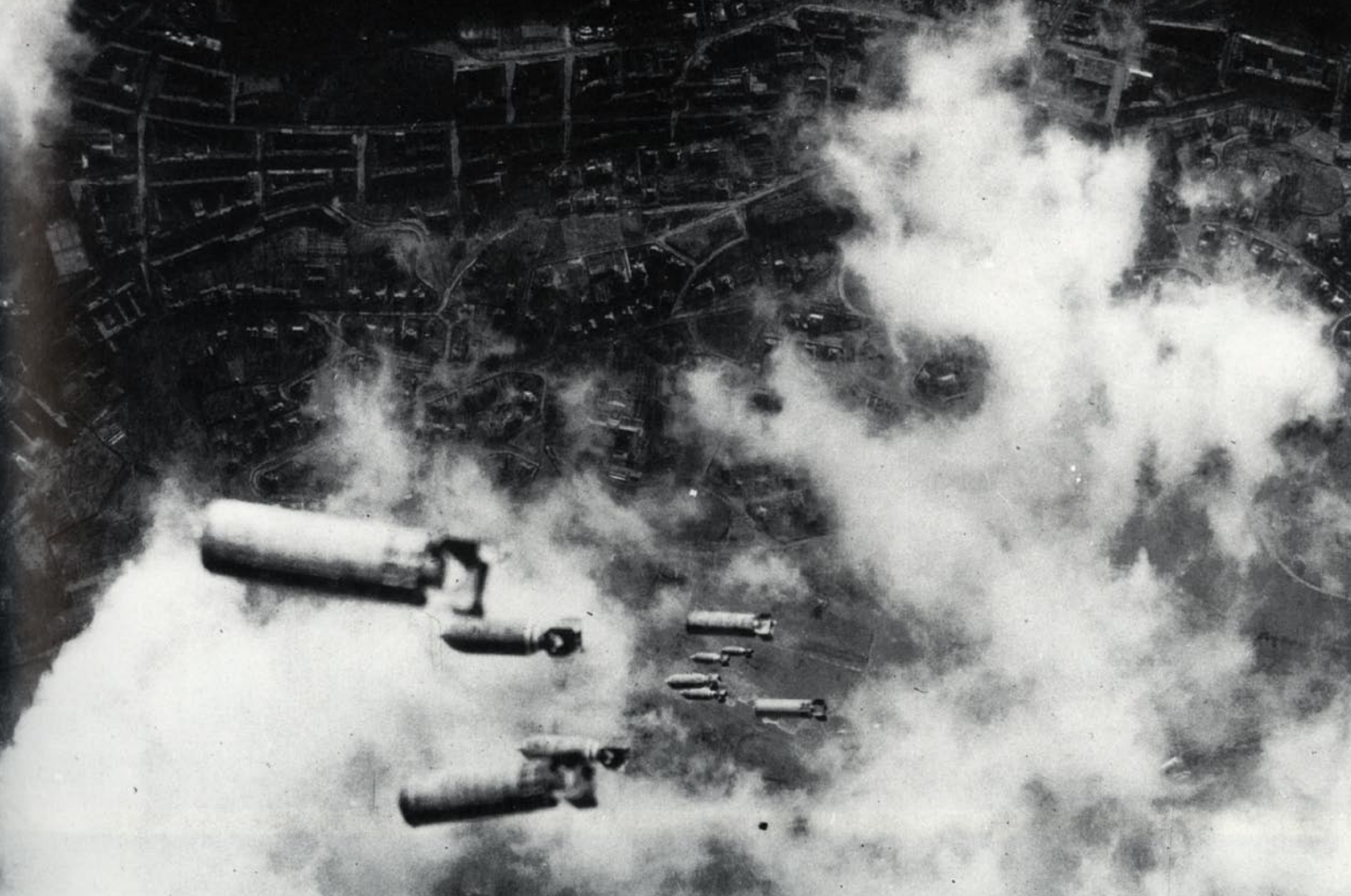

var det avspärrat, husen låg som stora grushögar, det brann lite här och där, det sprang folk, som jag tyckte, hit och dit, det var rök och damm överallt, det hördes skrik och rop – en ren kakafoni av ljud. Sjukvårdare, brandmän och soldater grävde i rasmassorna, bar bårar med skadade, brandfordon (bla hästdragna), polisfordon for omkring och där sprang jag med barnvagnen och skrek efter min mamma. En polisman tog tag i mig och hindrade mig från att gå in på sjukhusområdet. Han förde mig till en plats där sjukvårdspersonal lade framgrävda sårade och döda på trottoaren och där äntligen fanns min mor, som genom ett under hade undgått skador. Stor glädje...

ÅTER TILL DEN 13 FEBRUARI.

Vid 19-tiden läggs vi barn och som vanligt lägger mor axelremsväskorna de s k "*Brotbeutel*", vid våra ytterkläder. Dom vanliga kläderna tar vi inte längre av nattetid då vi måste vara beredda att snabbt komma iväg till skyddsrummet. Ett förfarande som har övats många gånger under dom gångna åren. I väskan skall finnas bröd och en flaska med vatten samt en handduk. Handduken skall vid bombanfall fuktas och hållas mot munnen som skall vara öppen för att det skulle hjälpa mot lungsprängning vid en närträff. Den här kvällen har vi inte bröd i väskorna eftersom bageriet fick en fullträff någon vecka tidigare och finns inte mera utan det blev en specialtilldelning av fyllda våfflor i lösvikt (ej inslagna) istället för bröd vilket vi barn tyckte var gott. Fast vi upptäckte snart att det inte var så bra för under det kommande tumultet så blev det bara smulor kvar i väskorna.

Rummen är som vanligt mörklagda och vi använder någon form av värmeljus som vi får oss tilldelade så att det finns ett per familj och kväll. Varje familj får även två generatorficklampor

som avger ett underligt raspande ljud när man pumpar dom för att få en liten ljusstråle. Mina händer orkar knappt pumpa en sådan lampa och även vuxna med klena händer orkar inte hålla på särskilt länge. Men det skall vara mörkläggnin! Jag vet inte hur länge vi har sovit när vi väcks av flyglarmssirenen vars ljud är ganska skrämmande. Vi rusar upp men mor tror att det är en övning och tar det lite lugnt. Vi tar på oss ytterkläderna, fattar våra väskor och var sin filt. Det är ganska kallt och det har varit snöblandat regn under eftermiddagen m a o en ruggig februarinatt. Mor försöker att dra ut på tiden för att vi skall slippa gå ner men snart kommer "Der Luftschutzmann" d v s en uppsyningsman som finns i varje kvarter och som tillsammans med personal ur "Hitlerjugend" har till uppgift att kolla mörkläggnin och att folk i samband med flyganfall uppsöker anvisade skyddsrum. I skyddsrummen finns det namnlistor dels innanför dörrarna och dels på husväggarna vid portarna. Vi får nu hjälp att skynd-

*«I väskan
skall finnas
bröd och
en flaska
med vatten
samt en
handduk.»*

samt rusa till skyddsrummet på andra sidan gatan. Under vägen dit hörs ett dovt muller och mamma börjar mana oss att skynda på – det är något stort på gång för så kraftigt muller har vi inte hört förut. Huset i vars källare vi har våra platser är någon form av sluttningshus med en bäck på baksidan ca 50 m bort nedanför en sluttning på ca 5–6 m, sedan är det ca 100 m till en lång rad tvåvåningshus som sträcker sig ca 150 m bortåt. Vi blir sist ner i källaren men vi har våra bestämda platser. Kvinnor med små barn längst in till vänster i en smal gång i ett bås som är avsett för kol som huset eldats med. Nu finns det inget kol men väl koldamm. Vi, något större barn, skall sitta på huk i gången. Längst till höger i källaren som är ganska trång samlas alla gamla. Luften är unken och det är kallfuktigt och dragigt. Det är mörkt och endast några små stearinljus används för att vägleda. Spännande tycker vi smågrabbar – tre lekompisar i samma ålder. Jag sitter med

ryggen mot skorstensstocken och känner sotluckan mot huvudet. Mullret har efterhand tilltagit i styrka och är nu ett brummande som tycks få luften att vibrera – ingen talar längre i skyddsrummet. Jag har tagit fram min handduk och fuktat den med vatten från min fältflaska och är beredd att trycka den mot munnen samtidigt som jag ska gapa om vi skulle höra bombtjut eller brisader. Brummet från många motorer är nu av sådan styrka att en del barn börjar gråta, möjligen har dom blivit nypta av sina mödrar för att gapa. En del av dom äldre, några meter bort i sin avdelning, börjar högljutt att be och anropa sina bortgångna anhöriga (mor sade senare att de tillhörde någon fireligiös sekt). Alla ljus är nu släckta p g a eldfaran, då man kan befara att stearinljusen kan fara omkring och antända saker. Motormuller, vibrationer så att vi grabbar blir riktigt rädda – det känns som om planen tänker landa på oss. Helt plötsligt hör vi hur någon kommer springande in genom källardörren skrikande att det är hundratals plan på väg mot nordost. Vi skräms av rösten som låter angelägen och överröstar alla andra läten. Så hör jag ett vislande ljud som snabbt ökar i

Amfibieregementet till Berga

Foto: WEM

Maj Anders Blom med situationskarta över Berga.
OBS! B-S återkommer med detalerade grupperingar.

Förutsättning och läge...

Vi kommer att följa flyttprocessen under ett antal tidningsutgåvor och börjar i detta nummer med att tala om förutsättningar och dagsläge.

FLYTEN SKALL VARA KLAR till 2006-01-09 då huvuddelen av den nya utbildningsomgången rycker in. C Amf 1 tar – från den tidpunkten – befälet över HANINGE Garnison. Verksamheten på RINDÖ skall enligt plan vara avvecklad 2006-06-30.

Den första frågan som vi ställer oss är: *Vilka bevekelsegrunder hade man för att ett flytt skulle ske över huvudtaget?* Beslutsunderlaget således.

En som torde kunna belysa den frågan är *general Göran Gunnarsson* som verkat i Ag Gro (Arbetsgrupp grundorganisation) och dessutom är gammal kustartillerist. Han är svår att komma i kontakt med, men i något framtida nummer kommer han att ges tillfälle att besvara frågan varför ett flytt var av behovet påkallat.

Hitills föreligger ingen formell förklaring. Det verkar dock som ett behov av marin geografisk centralisering på ostkusten förelegat vid arbetets inledning, men det behovet måste rimligen ha minskats i och med att ubåtsflottiljen och andra enheter ur kustflottan, av sannolikt politiska skäl, hänvisats till Karlskrona. Någon säker ekonomisk vinst föreligger inte, snarare en säker ekonomisk utgift. Vara hur det vill med det, fakta kvarstår att Amfibiekåren skall flytta till BERGA. Så låt oss acceptera och följa skeendet.

Av- och utvecklingsorganisation

När jag genom intervjuer och frågeställningar började skaffa underlag för denna artikelserie, slog det mig hur målinriktade befattningshavarna var på regementet. Man "gillar läget" och trots att det kan komma att innebära att många befattningshavare förlorar sina tjänster och kanske till och med sina arbeten, så arbetar man med liv och lust för att genomföra en bra avveckling på gamla KA1 i akt och mening att skapa bra utbildningsförutsättningar på Berga.

DET FINNS DE PÅ REGEMENTET som anser att flyttet på längre sikt, ur ett maringemensamt perspektiv, kan skapa bättre utbildningsförutsättning för förbandet i framtiden. Detta betyder dock inte att flytten är nödvändig, eftersom nuvarande lokalisering uppfyller de för tillfället överskådliga behoven utan fördyringar av ekonomin. Ett visst initialt kompetens-tapp kommer man sannolikt att få leva med ett tag framöver.

Regementschefen, Lars-Olof Corneliusson är ansvarig för såväl etableringen på Berga som avvecklingen på RINDÖ. Arbetet genomförs i linjeorganisationen men, som ansvarig under regementschefen, avseende avvecklingsgrupp RINDÖ kommer Sören Trygg att verka och i arbetet mot BERGA kommer *regementschefens ställföreträdare, Leif "Ecka" Eriksson* att utgöra hans förlängda arm i de olika arbetsgrupperna. Ett omfattande och tungt arbete utförs – avseende personalfrågor och bemanning – av *personalchefen Jesper Frithzell* och hans medhjälpare *Bert Jungdal*. För slutlig utformning av den nya organisationen och dess kompetenssättning svarar *Jan Söderlund* och *Peter Carlén*. För infrastrukturuppbyggnad och koordinering på BERGA svarar *Anders Blom* med stöd av *Lars-Erik Pedersén* och *Peter Bramstedt* (miljö). Även här har Peter Carlén ett finger med i spelet.

Ett bra drag från regementsledning och nedåt är att verksamheten vid flyttplaneringen sker genom uppdragstaktik och inte genom kommandotaktik. Kompanichefer och befäl på lägre nivåer får ge sina synpunkter och därmed vara med och forma den nya infrastrukturen på plats (Berga).

Tjänstetillsättningar

Det arbetsrättsliga läget är komplicerat. Arbetstagarorganisationerna på båda orterna är dessutom motparter. Varje tjänst måste noggrant definieras. Det är inte bara fråga om en kon-torsstol. Till tjänsten är också kopplat ett utbildningsansvar

och en krigsbefattning i amfibiesystemet. Kompetens för befattningen kommer att styra tillsättningarna. Alla tjänster kommer inte med automatik att gå till nuvarande befattningshavare. En del tjänster, där full amfibiekompetens ej synes vara ett tydligt krav – exempelvis inom personaltjänst, logistik och administration – kan tänkas gå till sjöofficerare som enligt lagen om anställningsskydd har företräde på orten BERGA. I dagsläget är det oklart hur utfallet kommer att bli. En sak som verkar säker är dock att de civilanställda på RINDÖ får träda tillbaka.

Något som också utgör en försvårande omständighet är att högkvarteret endast erbjudit 297 yrkesofficersbefattningar samt 57 civila medarbetare, medan Amf1 anser sig behöva 391. Det erfordras inte bara befäl på själva Berga. En utlandsstyrka bestående av 51 befäl som behöver roteras, jämte alla bemanningsuppdrag, som t ex lärare vid centrala skolor och dessutom befattningar på staber utanför amfibiesystemet jämte befattningar på HKV, tillkommer. Den 15 februari skall en ny och förhandlad detaljorganisation med befattningskrav vara färdigförhandlad och fastställd. Därefter vidtar det lokala omplaceringsarbetet som bedöms vara klart och delgivet den 7 mars, avseende Bergas och Muskös nuvarande militära och civila personal.

Veckorna 516–525 sker centrala bemanningsmöten inom försvarsmakten och övrig personal till amfibiesystemet tillförs. De som den 1 juli inte fått en anställning kan räkna

Mj P Carlén o Övlt Leif Eriksson tycks studera att "skärmproblem".

med uppsägning såvida de inte har fullmakt. De som har fullmakt erbjuds befattning inom Försvarsmakten enl principen "take it – or leave it!"

Infrastruktur på Berga

Anders Blom säger att det är ett bra samarbete med avvecklingsorg. I Marinbas Ost, verkar Göran Rosenblad och Olof Jönsson som våra kontaktpersoner i Ao MarinB O. Fysiska träffar sker minst en gång i månaden.

"Vi skall förvandla högskoleområdet till ett regemente." kommenterar Anders.

Prio 1 är att ordna förläggningar för amfibiesoldaterna inför 2006. De 100-tal som rycker in vecka 538 förläggs på Vaddö skjutfält i väntan på att Berga kan ta emot dem. Förhoppningsvis efter jul.

I HUGIN och MUNIN förläggs Ledningskompaniet, Amfibieskyttekompaniet Underhållskompaniet och Kustjägarkompaniet.

I BALDER förläggs Stridsbåtskompaniet och i ODEN förläggs Bekämpningskompaniet. Regementsstaben tar sin "boning" i BREIDABLICK.

I VEGA och VESTA (de runda byggnaderna ovanför nuvarande markan) skall Insats- och bevakningssoldaterna hålla till. Dessa utbildas i Karlskrona och skall sköta vakt, bevakning och transporter på Berga.

FREJA och FYLGIA kommer att hysa Internationella amfibiestyrkans stab.

Eftersom köket i den gamla matsalen är utdömd kommer en helt **ny militärrestaurang** att byggas. Den går, i Anders Bloms gäng, skämtsamt under benämningen "MJÖDNER".

Adyk får en simhall i stället för en vattenhall, innebärandes grundare bassäng – men enligt dem helt tillräcklig eftersom DMC – huset där URF nu finns – har kompletterande utbildningsmöjligheter.

Hamnområdet nedanför BREIDABLICK kommer att vara till för båtparken. Inga sänkningar av kajer kommer till stånd. I stället läggs flytbryggor ut med y-bommar. På kajernas yttre kortsidor skall båtarna kunna bunkra.

Helikopterdivisionens område kommer också att användas – främst för båtkompaniets underhåll och reparationer, men även för svävare och motorfordon.

Bergaområdets norra del – **VITSÅ** – lämnas tills vidare orört. Vad som egentligen är ortens största nackdel är avsaknaden av ett närskjutfält typ Myttinge/Värmdö.

Peter Bramstedt har fullt sjå med miljöprovningar av hela skärgårdsområdet. Amfibiesystemet behöver ett övningsområde i norra delen av skärgården liksom ett i södra delen. Kampen förs mot civila intressenter och skärgårdsstiftelsen och i viss mån inblandade kommuner.

Infrastrukturens kostnader på Berga ligger inom tilldelad ram som det ser ut just nu. I detta ligger dock inte avvecklingskostnader på Rindö eller flyttkostnaderna. Vi följer med spänning händelseutvecklingen på alla plan. För oss kustjägare är det ju inte helt fel att flyttet blir av med tanke på närheten till VITSGARN.

Utöver det ovan relaterade skall man lösa sina normalt dagliga utbildningsuppgifter på det nuvarande regementet. Lycka till med den geografiska resan önskar vi i redaktionen och alla vapenbröder.

Ingemar Wemmenhög

styrka och samtidigt blir det skrik i hela källaren. *Brromm*, hela marken rister, glas krossas, möbler i huset rasar, ljussken när källarfönster trycks in. Jag är helt koncentrerad på att trycka min fuktiga handduk mot min öppna mun. Får en smäll i bakhuvudet när sotluckan slits ur sina fästen. Den far skramlande iväg i mörkret. Nu är det brisader och tjut från fallande bomber nästan oavbrutet. Träffar långt bort ger dova smällar och ju närmare desto grövre detonation. I källaren är det nu nästan tyst på vår sida. Dom gamla ylar sina skrämmande böner. Marken gungar nästan oavbrutet och motordånet känns mycket otäckt. På väggen mittemot mig fanns ett igenspiakat källarfönster som far iväg och jag kan se kvällshimlen och konturen av kyrktornet som ligger ett par kvarter bort. Nu hörs det många, många nerslag och brisader långt bort och jag kan se att natthimlen blir alldeles upplyst av något som ser ut som sakta nerdalande ljuskronor. Det blixtrar, skakar, dunderar, tjuter och krasar oavbrutet, så kommer några riktigt nära höga tjut och nerslag i vår närhet så att vi slängs hit och dit på golvet. I skenet från brisaderna och stridsbelysningen skimtar jag mina kamrater, vilka är helt svarta över hela kroppen. (det visar sig senare att även jag är helt svart p g a den sot-

lucka som for iväg vid den första närtreffen och allt sot for ut över oss). I huset över oss låter det som om möbler och väggar, dörrar och allt möjligt far omkring. Sakta avtar antalet då och brisader i fjärran och motorbrummet minskar i styrka. I källaren börjar man ropa på varandra. Någon, troligen "*Luftschutzmänner*" kommer nerskrämmande för källartunnan och ropar att angreppet var riktat mot Dresden och att hela staden står i lågor. Dresden – ca 6 mil bort – där bor min moster med sin familj, två vuxna (mannen är inte i fält då han är läkare på hemmafronten) och tre barn. Hur är det med dom nu i denna stund (dom omkom och återfanns aldrig). Folk i skyddsrummet börjar nu röra på sig och vill gå ut, samtidigt som ett förnyat motordån fyller luften. Nu utbryter ett allmänt skrikande i källaren och alla uttrycker sin rädsla över att det nu skulle vara vår tur. Vi grabbar trycker ihop oss och är helt tysta med våra handdukar fortfarande tryckta mot våra gap. Vi iakttar och noterar i minnet, konstigt nog gråter ingen av oss inte heller har vi skrikit. Nu är motorbullret återigen bedövande och kakafonin av röster är

blindgångare har slagit ner bakom huset där vi bor. Ännu ett antal kraftiga smällar i vår närhet och plötsligt kommer en vakt rusande ner i källaren mitt i allt detta oväsen och ropar efter frivilliga för det har blivit en fullträff i familjen

B:s hus ett kvarter bort och man behöver folk för att söka efter överlevande (den familjen fyra vuxna och 6 barn, våra lekkamrater, satt i sitt eget skyddsrum men omkom alla). Motordånet börjar avta och endast enstaka smällar hörs då och då när blindgångare eller bomber med

«Marken gungar nästan oavbrutet och motordånet känns mycket otäckt»

fördröjd laddning briserar. Natthimlen är röd av eldsken. Vi har ingen svårighet att ta oss upp från källaren och upp på gatan, fast "*Faran över*" ännu inte har ljudit från sirenen. Alla springer omkring och gråter och ropar efter anhöriga.

JAG SPRINGER MOT VÅRT HUS.

Vakten skriker att jag inte får gå in där för att det finns en blindgångare där. Men jag vill hem, rusar mot porten, sliter upp den, känner en smäll mot bakhuvudet, faller framåt med något tungt över mig – borta. Blir medveten igen av att jag ligger på en soffa i ett främmande rum fullt av bråte, sönderslagna möbler, nerfallen rappning och att någon baddar mig med en fuktig handduk. Min Mamma dyker upp gråter, kramar om mig, berättar att porten jag sprang igenom hade fallit över mig med karm och allt och att de efterföljande sprang in i huset över porten som jag låg under...

Jag väljer att sluta här. Det hela fortsätter med att vi måste ge oss av och upplever sedan huvudangreppet mot Chemnitz någon vecka senare. När jag försätter mig i dessa återblickar så har jag varit tvungen att bolla minnesbilder mot andra individer som var med i samma situation för ibland förefaller allt detta som en otäck dröm.

Jag tror också att man som barn inte har insikt och förstånd nog för att känna samma skräck som vuxna i sådana situationer. Det ovan berättade är en minnesbild från en del av en natt när jag var sju år. Det finns många, många fler minnen från den tiden men det skall inte Du, käre läsare behöva tråkas ut av.

HJS

igång. Och nu kommer många dunsar, smällar, då, brak, skakningar, tjut i vår närhet samtidigt som jag kan se att himlen i riktning Dresden återigen blir upplyst och brisadblixtrar och ljussken blir ännu intensivare än förut. Så med en gång ett kraftigt stigande tjut, alla skriker, *DUNS*, skakningar värre än förut, puts rasar från väggar och tak, ett högt plaskande och skramlande ljud som vi inte kände igen men som någon identifierar som omkringfarande och nedfallande taktegel. Någon ropar att en

Vintern för en **stridsbåts- förar-aspirant**

Vad händer egentligen när isen lägger sig över Stockholms skärgårds fjärdar och sund, och stridsbåtarna ligger fast-frusna i hamnen? Går stridsbåtsförarna i ide eller kanske åker till varmare breddgrader? Knappast, på Stridsbåtskompaniet är det ALLTID full rulle, och här tänkte jag berätta vad vi gjort sedan vinterskedet inleddes i november.

AV FURIR MIKAEL ENGLUND
2:A STRBPLUT/STRBKOMP, AMF 1 03-04
FOTO: HÅKAN PERSSON

I november hände det som alla "vassraggare" (Amfibiesoldater) ser som höjdpunkten på sin värnplikt (bortsett från MUCK), nämligen **ÖVNING AMFIBIE**, vår baskermarsch. För att få den efterlängtda gröna baskern som vi är så stolta över är man tvungen att klara tre prov. Det är *snabbmarsch*, *strids-hinderbana* och *Övning Amfibie*.

SNABBMARSCHEN innebär att man med full normalutrustning (dvs vapen, stridsväst och full ryggsäck) springer 3 km på 18 minuter. Det låter enkelt, men ska ske som en hel pluton eller ett helt kompani, med perfekt takt och rättning, hela tiden på en kuperad terrängbana. Jobbigt värre till en början, men ganska snart vänjer kroppen och inte minst psyket sig vid ansträngningen.

Ännu tyngre är dock **STRIDSHINDERBANAN**, som är ungefär 4 km lång. Denna springs i tremannapatruller, som ska klara en mängd utmanande hinder, replättringar, vertikala nät, gyttehål och vattengravar. Detta är bara otroligt mycket jobbigare än det låter.

Sista provet är att "överleva" **ÖVNING AMFIBIE**, som är ett test inte bara på fysisk status och kunskap, men även vilja, motivation och hårdhet. Jag är otroligt stolt och glad över att ha genomfört denna utmaning men skulle ALDRIG göra om det. Eftersom vi som klarat Övning Amfibie vill att allt som händer ska vara lika stor överraskning som för oss, så är det väldigt få som berättar rakt ut vad som kommer att hända. Det man kan säga är att det handlar om 4 dygn utan sömn, där man ska förflytta sig c:a 10 mil. Detta är naturligtvis inte allt många aktiviteter väntar i Myttingeskogarna. Den som antar utmaningen kommer att bli sjukt svettig, genomvåt, otroligt frusen, få riktigt otäcka fötter och vara gråtfärdig av trötthet och då har man bara kommit halvväg. Det var en otrolig känsla att få marschera sjungandes in på kaserngården klockan 5 på morgonen, efter att inte bara varit nära sin egen gräns utan regelrätt tagit ett stort kliv över den flera gånger. 4 dygn då ens egna referensramar flyttades en bra bit, och ordet "utmatad" för alltid hade en ny innebörd. Det går inte att förneka att lumpen inte alltid är kul, men det här är lidande. Men också otrolig kamratskap och oändlig stolthet, och ett ögonblick i natten som ingen av oss kommer att glömma någonsin.

Den gröna baskern

Vi kom tillbaka, vårdade, genomförde tester och blev kontrollerade av läkare och somnade. Oavsett om vi ville det eller

inte var som helst, när som helst. Undertecknad somnade stående på bassängkanten i vattenhallen bland annat. När vi var klara blev vi beordrade i säng och INGEN protesterade. Dagen efter vaknade vi med något som mest kunde liknas med årtusendets baksmälla. Huvudvärk, halsont, kass mage, rygg som en pensionär, syn som en nyfödd kattunge, 3–4 storlekar större fötter fulla med enorma blåsor, händer som var svullna, ömma och kylskadade, leder som värkte men med ett helt enormt ego. Vi hade klarat det. Stoltheten var överväldigande, och dagen gick i ett halvsuddigt töcken. På kvällen fick vi i vår hand det som varit värt flera månaders slit, skit, tidiga morgnar, sena kvällar, hotade förhållanden och svordomar; den gröna baskern. Ett internationellt tecken för elitförband. En i sig ganska anspråkslös, sadelskyddsliknande filtmössa i en käckt klorofylliknande kulör men som säger så mycket. Ända till småtimmarna stod vi i tvättrummet och klämde, tryckte och vred våra baskrar till det där perfekta stuket, allt för att vara fina inför morgondagen baskerceremonin. Våra nära och kära hade rest från hela landet för att se oss officiellt ta emot vår finaste symbol vid Nedre Verket på Östra Rindö, precis vid vattnet. Alla PB-elever stod strama i givakt tills orden som vi väntat så länge på kom. "Mössa av". Snabbt smög man av sig fälmössan, och ner i fickan "Basker på!" och tog på sig baskern. Alla mammor och flickvänner (samt även en del pappor, även om de knappast skulle erkänna det) blev nästan tårögda av stolthet, där de såg sina pojkar stiligare än någonsin. Efter ceremonin marscherade vi in mot regementet igen, och vägen kantades av anhängare och Rindöbor som vinkade, fotograferade och applåderade när vi gick förbi. Framför kanslihuset hade vi en ny uppställning innan vi fick några fria timmar med våra anhöriga. Jag letade upp mina föräldrar i vimlet och kunde riktigt se i min gamle fars ögon hur stolt han var – det värmdes. Det såg nästan ut som om han var ännu stoltare över min basker än hans egen från FJS, och mamma vägrade släppa kramen om min hårt bantade kropp till slut släppte hon och vi tog en fika på marketenteriet ("Markan") innan jag visade dem runt på Amf 1. Här bor jag, här är "min" båt, här.

De anhöriga fick lite mer information om vad vi gjort i biografen medan vi bytte om till "finuniform" och åt baskerlunch med våra befäl det var en utsökt måltid med gott sällskap, och stärkta återvände vi till kasern för permissionsuppställning. En gruppbild, och sedan uppställning. Befälen tog oss i hand och gratulerade, och efter ett kort tal fick vi vårt "höger-vänster-om MARSCH!" och var lediga snyggare än nånsin. Några småsaker som kanske inte behöver tilläggas är ➔

att jag somnade som en liten gris på tåget i höjd med Södertälje, gick synnerligen lustigt på vägen hem och vägrade att befinna mig mer än en armlängds avstånd från flickvännen under hela helgen. Oss emellan kan man ju säga att det gällde baskern också.

Övning Oskar

Efter helgen väntade en typisk navigationsvecka, som den jag berättat om tidigare. Veckan efter var mer spännande, då vi genomförde vår "halvtidskontroll". Denna lystrade till namnet **ÖVNING OSKAR** och gick ut på att "plocka" checkpoints runt om i hela Stockholms skärgård under två dygn. Under tiden ska man genomföra en hel del olika uppgifter; bunkra från ett annat fartyg, gå över en viss linje vid en tidpunkt, hålla radiosamband, maskera båten, gå in i en gemensam förtöjning med andra fartyg och maskera allt så det blir mer eller mindre osynligt en mängd uppgifter som man måste klara, och samtidigt kämpa mot en växande trötthet. Matta återvändande vi till Amf 1 för en välförtjänt permission innan "det stora äventyret", då vi skulle runt hela Sverige för att ta båtarna till Göteborg.

Orsaken är den att isen helt enkelt släpper tidigare på västkusten på våren, så att vi kan få några extra veckors navigation inför examinationen som äger rum vecka 16, då vi förhoppningsvis får titeln *Stridsbåtsförare*, vilket vi alla längtar efter. Ombaseringen började på morgonen, då vi nästan filmiskt låg sida vid sida i full fart ut över Kanholmsfjärden på väg ut. En mängd krånglig, tät och utmanande skärgårdsnavigation genom Stockholms och S:t Annas skärgård följde innan vi sent på kvällen kunde lägga till vid Orren i Östergötland. Vi kurade ihop oss i sovsäckarna på golvet i transportutrymmet och somnade gott. Tidigt nästa morgon kastade vi loss och fortsatte söderut. När vi passerat Kråkelund var det öppet vatten som gällde för oss, så det tidigare sick-sackandet mellan småkobbar blev en stor kontrast mot att låta 853 sträcka ut ordentligt mot Öland. När det var dags att bunkra och äta åkte vi in i Kalmar hamn där ett bunkerfartyg väntade. Båten slurpade nöjt i sig dieseln och det enda som återstod var att själva får oss något till livs. Vi blev beordrade in i den innersta delen av Kalmar hamn, mitt i centrum, för att lägga till och göra en "läcker" frystorkad middag. Ångesten inför försvarets gröna påsar blev inte mindre när vi upptäckte att vi skulle lägga till 25 meter från en McDonalds många lystna blickar kastades mot McD (och kanske även mot de unga, vackra damerna på kajen), men nöjde sig med att trånande titta. Vi fick en ny order om att fortsätta att planera inför morgondagen nere i transportrummet och mitt i diskussionen om hur vi skulle ta oss in i Göteborgs hamn öppnades transportluckan och ner kom en sergeant med vad vi hoppats så innerligt på; nej, inte varsin yppig brunett, men en BigMac&Co! Som små barn inlästa i en godisaffär mumsade vi glatt i oss allt på nolltid och var plötsligt enormt nöjda och glada med tillvaron.

Vi kastade loss och fortsatte mot vårt mål för natten, Karlskrona Örlogsskolor. Här lade vi till på kvällen, rullade upp sovsäckar och liggunderlag i båten och förberedde oss för vilan. Jag och några andra joggade upp till idrottshallen för en välbehövlig dusch, och passade på att ta en titt på alla de imponerande fartyg som ligger i hamnen. Stora, grå kolosser med fantasifulle namn avtecknade sig i det elektriska ljuset när vi förundrat knallade längs hela kajen. Efter en skön rakning och några minuters dravel och skitsnack i mörkret knoppade alla in sött och drömde om att alla rykten om flot-tans kokkonst skulle vara sanna.

Visst var de det! Det var lite krångligt att ta sig till matsalen på morgonen, men det var det definitivt värt; på oss väntade en helt sagolik frukostbuffé och alla glufsade i sig på sant amfibievis; snabbt och mycket. De stackars flottisterna såg nästan förskräckta ut vid blotta åsynen av en M/90-klätt

"posse" som trillade in i deras matsal och hittade något de aldrig sett på Amf 1; Kalaspuffar synd på den goda frukosten att det skulle bli en sån dag. Verkligen.

Det tog inte lång tid för oss att komma ut på öppet hav, och där började problemen; vi var 3 båtföraraspiranter, 2 mekaniker och en sergeant ombord och som sagt; det var synd på frukosten. Vågorna gick höga i Hanöbukten på Skånes östkust, och efter en timme var förste man nere för räkning. Fiskarna fick en oväntad "extramatning" från många håll denna gudsförgätna dag. Undertecknad satt som navigatör hela vägen längs den skånska kusten, allt medan samtliga i båten utom jag och sergeanten regelbundet tog en tur upp på däck för att ja, ni förstår nog, inte många var vidare arbetsföra, så gode *Englund* fick sitta i navstolen åtskilliga timmar. Vem har sagt att två chokladkakor är en dålig lunch? På eftermiddagen lade vi till de sjösjuka rättornas stora lycka till vid Falsterbo kanal för middag och bunker. Kronans frystorkade måltider är kanske funkis, men ingen riktig höjdare smakmässigt så gissa om vi blev förvånade och minst sagt glatt överraskade då sergeant Hedberg öppnade transportluckan och kom ner med händerna fulla av pizzakartonger. Uppe på kajen stod värnpliktige *Larssons* föräldrar med glögg, lussekatter och pepparkakor åt oss, och Sydsvenska Dagbladet kom för att ta en bild och skriva en liten notis om att "*Mari-nen intog näset*" nu var det bara upp längs västkusten och in i Göteborg.

När mörkret började falla kastade vi loss och tog oss norrut genom Öresund. Bron lystes upp av ett stort antal fyrrar, och det var nästan lite discostämning i båten vidare längs den skånska västkusten kunde ev. intresserade (dvs ganska få) lyssna till en guidning till sevärdheter, anekdoter och uteliv av undertecknad som naturligtvis är sprungen ur den skånska myllan. "*Å här satt jag och här hade vi vår studentbal Kullens fyr, jättevacker*". När vi kom upp i höjd med Halland var det definitivt dags för lite vila, så jag skickade upp en ny navigatör och gick och satte mig i transporten det gick inte mer än en timme innan vi lyckats suga en fiskeboj (motsv) i ena motorn, och fick göra ett ofrivilligt stopp för att meka lite. Det var bara att kavla upp ärmarna och hoppa ner i motorrummet med mekarna för att kunna ta oss in i Göteborg för egen maskin. Vi fick loss lite, men tvingades tuffa vidare i ganska moderata 20 knop de sista timmarna väl framme vid Amf 4 i Göteborg lade vi snabbt till innan vi gick och lade oss. Det var långt in på småtimmarna och vi skulle upp tidigt. Det som gällde nästa dag var vård (putsa, putsa, putsa) och vinterställning av båtarna, vilket bla innebär att man tappar ut allt kylvatten ur motorena för att det inte ska frysa under vintern. När detta var klart ställde de som skulle tillbaks till Stockholm upp för busstransport, medan vi sydsvenskar drog på oss permissionsuniformen och klev på spårvagnen in mot Centralen.

"Hemma" igen

Vi kom tillbaks till regementet för en lugn och skön sista vecka innan jul. Det mest utmanande var tokpluggandet inför

det teknikprov som vi skulle ha i slutet av veckan. Ångesten över inte minst det djävulska elsystemet växte alltefter veckan gick mot den ödesdigra torsdagen, för att lättas på provdagen då fick ut exakt samma prov som i höstas. För att dra upp svårighetsnivån lite kombinerade vår gode fänrik teknikprovet med en "gissa gruppen"-uppgift (tror knappast att det var någon som plockade Mörk Gryning) och en tecknings-tävling. Vem sa att grabbar inte har simultankapacitet? På morgonen fick vi även i uppgift att gissa vad ett pepparkaks-bygge i i korridoren föreställde. Det visade sig i skrivande stund (i mitten av februari) att jag faktiskt hade rätt. Stämningen var tät och hög när vi bytte om till permissionsuniform och stukade baskern lite extra snyggt. Det var ju dags för vårt livs mest efterlängtnade jullo

Om de finns något som kallas söndagsångest för en värnpliktig så borde det finnas ett uttryck för 11 januari-trauma för det var minst sagt känslan då vi lämnade mammor, vänner och alla vackra damer bakom oss efter en alldeles fantastisk julleddighet. Den nedslagna känslan minskade dock när man kom tillbaka till regementet och gick genom dörren till sitt logement. Man blir oavsett om man vill det eller inte väldigt tajta med människorna som finns runtomkring en, och ens trygghet ligger inte i ett låst skåp eller en ranglig våningssäng, utan den ligger i ens kamrater. När man lever så tätt inpå varandra, blir de andra något av en del av en själv det är svårt att förklara; det upplevs bäst själv. Klyschan "som en stor familj" ligger väl till hands.

Vapenutbildning

"Våren" drog igång med att vi till korridoren bar upp en anse- nlig mängd av Amfibiekårens definitivt manligaste vapen; den tunga kulsprutan, kunglig hovleverantör av död och förgörelse. 38 kilo kall metall som spyr ur sig 12,7-millimeter-skulor trevligt. Inget man direkt bär i en rem runt halsen på Rambovis, utan som ska monteras i en rekyldämpare för att överhuvudtaget kunna skjutas med. Och varför inte på en stridsbåt? Under veckan fick vi öva på att ta isär och sätta ihop vapnet på tid, precis som vi gjort under GSU:n med AK5:an. Skillnaden är att det här handlar om MÅNGA delar vi fick även lära och drilla ladda, patron ur, åtgärder vid eld-avbrott och mycket mer allt för att det ska sitta i ryggmärgen. Förutom detta stod vi ute i snön och grupperade kulsprutorna i olika lägen och på tid. Det riktigt intresanta var att vi i första hand inte hade befäl som instruktörer, utan våra mekaniker i 3. Strbplut, som fått utbildningen under hösten. Detta gav ett lite annorlunda inlärningsätt som i mina ögon funkade riktigt bra. I slutet av veckan fick vi "leka" lite med en simulatortillsats till kulsprutan. Istället för det avancerade siktet sätter man dit en liten, liten skärm och en speciell avtryckare. På öronen har man hörlurar som simulerar ljudet och allt styrs av en datorenhet, där man själv kan bestämma vilket sorts fiender som ska dyka upp. Detta är faktiskt riktigt roli... ähum... utvecklande att ägna en timme åt lite pixelbaserat pang-pang.

Sjöbefäl klass VIII

Veckan efter var det riktigt allvar på Stridsbåtskompaniet. Samtliga stridsbåtföraraspiranter skulle lägga civil examen; **SJÖBEFÄL KLASS VIII**. Just detta är väldigt viktigt för att vi ska få framföra båtarna i vår vackra skärgård; att vi har civil rätt att vara befälhavare ombord. Befälen kunde inte vara nog tydliga om hur viktigt det här egentligen var, och alla pluggade som besatta. Senkvällarna gick i pulverkaffets, regel-

bokens och strömberäkningarnas tecken Jag kan bara tala för mig själv, men jag var tokigt nervös. Det blev inte bättre när man fick provet i handen – hur skulle man klara det här!? Jag gjorde precis som alla andra allt jag kunde, och hoppades på det bästa. Medan proven rättades knallade vi iväg till Markan för en "gravfika", och av tankspriddhet och nervositet tryckte jag ner en hel Tobleronestång på nolltid. Vi gick, lika delar nedslagna och hoppfulla, tillbaka till lektionssalen för att få vår förväntade sågning. Glädjen och inte minst lättnaden var stor när ens namn lästes upp på listan över de som klarat provet. Med betydligt lättare fötter gick resten av dagen fram till permissionsuppställningen.

Veckan efter var vigd åt vinterutbildning på Korsö, Kustjägarskolans gamla jaktmarker. Vi dressades upp i kritvita snödräkter och transporterade ut en mängd materiel i hamnen. Gruppcheferna tillsammans med plutonchefen tog sig upp i terrängen och rekade var vi skulle ha en bas, och efter det hämtades resten av plutonen. Vi pulsade med dubbla ryggsäckar, tältdukar, kaminer, yxor, spadar och en massa annat tungt mot basen på södra Korsö. Mer än en svordom hördes när folk ömsom snubblade ömsom gled på stenhällarna, men till sist hade vi fått dit allt och bygget kunde börja. Folk var frusna, hungriga och trötta, och allt tog lång tid. Efter 2 på natten fick vi tillå-

telse att gå och lägga oss, för att väckas drygt fyra timmar senare. Dagens tema var försvarsstrid och vi hade som uppdrag att bilda en "ogenomtränglig" försvarslinje framför en förtöjningsplats. Vi låg och tryckte i våra värn, väntandes på ordern "ELD!", då mekanikernas kulsprutor rasslade igång, och framkallade det där karaktäristiska ljudet av "änglar i takt" mot en anfallande fiendestyrka. Jäklar vad det pangades friskt. Dagen efter handlade om sprängtjänst, och vi fick både teo-

retisk och praktisk utbildning i handhavandet av sprängmedel. Jag vet inte varför, men saker som exploderar har en märklig dragningskraft på män i alla åldrar – ett och annat träd, en grov bjälke och någon enstaka lastpall gick åt, likaså "dryga" kilot sprängdeg. Alla hade otroligt kul trots att vi höll på att frysa ihjäl ute på Korsö hals; rejält många minusgrader och hård blåst var gashudsframkallande av den högre skolan.

På kvällen genomförde vi ett eldöverfall mot en väg. Alla låg beredda i sina eldställningar när fordonet som var vårt mål rullade in i målområdet och helvetet brakade lös. En veritabel vägg av 5,56 mm bly (ja, symboliskt, vi använde förstås lös ammunition) blåste bort allt motstånd innan vi i full fart sprang tillbaka till vår återsamlingsplats. Senare på kvällen fick vi även prova ett eldöverfall med skarp ammunition och lysraketer som lyste upp fältet vi besköt. Mycket mäktigt med samtidigt eldöppnande med spårlysummunition som ger lysande röda streck efter kulan.

Vi gick och lade oss för att vila sent, och väcktes tidigt av kulspruteeld. Basen var upptäckt av fienden, och när vi skjutit bort dem var det snabba ryck som gällde. Basen skulle rivas, och det snabbt. Sedan skulle allt ner till hamnen, fort som attan. Vi fick frukost, och sedan gällde en dags gruppstrid. Vi testade olika tekniker och taktiker då man stötte på en fiende, och som gruppchef blev det en hel del vrålande för

undertecknad för att överrösta all eld och leda gruppen. Efter en hel dag var halsen och stämbanden helt slut, vilket gjorde att jag inte kunde prata på flera dagar. Detta var enligt logementskamraternas pillemariska flin väldigt uppskattat. När vi var klara väntade bara att ilasta transportfärjan och åka tillbaka till regementet. Det var trångt och bökit nere i transportutrymmet, men vi låg och sussade oändligt sött på den fyra timmar långa färden "hem". På regementet väntade som vanligt vård och mycket efterlängtat sömn. Under veckan fick vi inte mer än 2–3 timmar per natt i tolvmannatälten.

Utbildning, utbildning, utb.....

Veckan därpå var det ny teori; VHF-certifikat (d v s civilt radiocertifikat) och utbildning på den nya stridsbåten 90HS. VHF:en handlade mycket om att lära sig det märkliga språket (det hördes "Mayday, mayday, mayday" från var och varannan säng under pluggkvällarna), men allt gick bra, alla utom en på kompaniet blev godkända. Lite knepigare var 90HS-utbildningen, då båten nästan är helt ny; splitterskyddad (skottsäker), starkare motorer, en generator för 230V, förbättrat hydraulsystem, luftkonditionering, toalett och dusch-kort sagt en jä... massa system och rutiner som måste läras in innan man kan börja använda de nya "superbåtarna". Det blev MYCKET systemkunskap och stora scheman som skulle tolkas och förstås. Vi skrev ett prov på nästan 10 sidor samma dag som VHF-provet, och har inte fått reda på resultatet. Med min vanliga provångest och kafkasjunkande självförtroende inför resultat går jag fortfarande och tuggar på naglarna.

Det som väntade följande vecka var kanske det roligaste och mest givande hittills under värnplikten, tre dagars skyddstjänst på Berga Örlogsskolor, flottans högkvarter på ostkusten. Tyvärr hade det blivit något fel i kommunikationen mellan Amf 1 och BÖS, så det fanns inga logement där vi kunde sova. Det var bara att bita i det sura Golden Delicouset och resa tolvmannatält. Första dagen hade vi skrovskador, stötning, tätning och lite annat. Vi fick prova att stötta upp svängskott (dörrar) och luckor med virke för att de skulle tåla högre tryck, samt leka brandman och hugga oss genom en plåtvägg med en röjyxa macho värre. Roligast var Särimmer, en läcktätningssimulator. Vi började med teori kring hur man kilar, tätar och länsar, och gjorde praktiska försök i den lilla simulatoren. Man befinner sig i ett litet rum, precis som om det vore i ett fartyg som skadats. Ur revor, sprickor och hål i skotten (väggarna) sprutar det kallvatten och rummet vattenfylls skrämmande fort om man inte börjar täta och pumpa direkt. Ofta måste man dyka för att komma åt att täta, och man blir snabbt ordentligt nerkyld. När vi "klarat av" den lilla simulatoren gick vi på den stora, som består av flera rum med ännu fler hål, där hela paketet dessutom kan börja luta. Man börjar i en "hytt" och när alarmet går ska man rusa ut och "rädda" fartyget. När man öppnar luckan till däckets börjar det spruta från munstycken på däck och man dränks i svinkallt vatten. Snabbt måste pumparna kopplas och lyftas ner genom luckorna medan andra huttrande slår i kilar, men för att jävlas ordentligt med oss kan befälen och simulatorskötare välja var det ska spruta, och hur mycket. De kan dessutom välja att koppla ur el- eller vattentillförseln till en eller flera pumpar för att öka stressen ytterligare och tvinga fram snabbt problemlösande. Det var minst sagt skönt att efter ett par timmar i plurret ta en lång, varm dusch och hänga in overallen i torkrummet.

Vi gick iväg till middagen, men i matkön stod inte bara de vanliga långhåriga matroserna eller sammanbitna Bas-säckkillarna utan även en mängd utländska befäl av hög grad. Det var amerikaner, tyskar och briter, alla i oklanderliga lackskor och ordentligt medaljtyngda uniformer. Man kollade över egen kängputs och baskerstuk en extra gång innan man ställde in sig i kön vi har trots allt vissa krav på puts&stuns, och att vara representativa för kåren.

Leka brandmän

Nästa dag var "brandplattan", där vi fick leka brandmän. Vi började med att släcka brinnande motorblock och generatorer med handbrandsläckare, innan vi provade att släcka dockor med filter. Efter det var det dags för "the big kahuna", ett 3–3 m stort fat med en halv kubikmeter dieselolja i. När man satte eld på fatet slog 5–6 m höga lågor upp rock'n'roll! Det pumpade mer än lite adrenalin när man närmade sig den frustande eldstor-

men med en tanig vattenslang som enda skydd. Det gällde att ha bra spridning på munstycket och gå in med vinden i ryggen vilket naturligtvis den gode Furir Ö glömde, vilket innebar att en riktigt otäckt flamma slickade

honom ansiktet. När han gick bakåt var han helt svart i nuanan, och när han fått bort allt sot kunde man se att han blivit ordentligt svedd, och hade en riktigt oskön brännskada i pannan. Förvånande nog hade han ögonbrynen kvar. Avslutningsvis på "brandplattan" var en föreläsning ledd av en brandman när vi sprängde lite dunkar, sprayflaskor och annat otyg. Naturligtvis till allas stora glädje det är alltid kul när det smäller.

Bada isvak

Sista dagen hade vi fruktat hela veckan; vi skulle bada isvak i havet. Vi stod uppställda i endast mekoverall och gymnastikskor och väntade med skräckblandad förtjusning på att få hoppa i. När det var ens tur skulle man gå fram till bryggan, anhölla om att få hoppa i, ta ett djupt andetag, hoppa genom hålet, försöka trotsa chocken och ta några djupa andetag och sedan försöka anhölla om att få kliva upp ur vaken. Om man

är riktigt macho (jodå, jag var ju tvungen) struntar man i det och anhöller istället om att få sjunga en sång innan man krälar upp ur vaken. Det blir inte riktigt kallt förrän man kommer upp på land och byta om och man saknar känsel i både händer och fötter och det krävs både en eller två kamrater för att få på sig kläderna, innan man kan börja tokspringa upp och ner för en backe och känna

hur skönt, varmt blod började cirkulera i kroppen och tinade upp de frusna tårna och fingrarna. Efter detta satt vi skönt inomhus och praktiserade Hjärt- & Lungräddning för att kunna få utbildningsbevis. Det "hänglades" friskt med den stackars dockan.

Vi åkte tillbaka till regementet (busskoma) och var förberedda på att vi skulle vårda lite lojt innan vi gick och la oss så fel vi hade. Så fort vi kom in på kasern blev det ett högt och stressat tempo. Vapen skulle låsas ut, stridsväst och rygg-säckar skulle på – och det FORT! Vi blev uppdelade i grupper och fick ett kuvert med order och karta, och försvann ut på Myttinge för att genomföra ett eldöverfall. Väl ute rekade vi, lade oss i eldställningar, väntade in fordonet, tömde några magasin i målet och sprang tillbaka. Det här var början på vår

ledarskapsutbildning. Meningen var att vi skulle se vem som tog ledarrollen i en stressad, oförberedd situation och hur den förvaltades. De kommande dagarna var teori och gruppövningar i ledarskap. Dessa kanske inte förändrade vårt sätt att leda, men gav oss betydligt större insikt i vad vi och befälen gjorde för att styra och leda en grupp. Vi hade misstänkt att helgen skulle tillbringas i skogen på något vis, och vi fick rätt. Efter middag på lördag ställde vi upp för **OPERATION ÖVERLEVNAD**, där vi i praktiken skulle krypa in under en gran på Myttinge och stanna i två dygn, d v s inte åka tillbaka förrän på måndag kväll. Den materiel vi hade med oss ut var en presenning, en yxa, en rulle toalettpapper och en skiva mörkt bröd. Speciellt matbiten kände vi var väldigt generös. Vi tog oss ut, glada i hågen och redo för ett riktigt äventyr. Det tog min grupp ungefär en timme att gå upp till platsen där vår bas skulle vara, och vi började direkt att förbereda ett litet chateau i skogen. Några gick och letade ved, två samlade granris, vissa byggde vindskydd, andra gjorde upp en eld. Alla var sysselsatta och det tog inte lång tid förrän vi hade ett riktigt vindskydd med en mysig brasa som vi satt i ring runt och filosoferade. Ingen var ännu hungrig, utan alla var på gott humör. Plötsligt kom en bil med två befäl. De tittade lite på vår bas, gav oss beröm men beklagade att vi var tvungna att åka igen; "Myttinge snurrar". Alla drog en djup suck men tog sina ryggsäckar och ställde upp på vägen för att gå, när befälen berättade att de lurat oss. Lättade fick vi ett ISO-kärl (stort, grönt plastkärl som håller mat varm) med texten "Pasta & Sås" på, som vi bar upp till basen för att kalasa på. Gissa om vi blev förvånade när vi öppnade det och insåg att det bara var ljummet vatten i – lurade igen! Helgen fortsatte i samma tecken, vi blev blåsta till höger och vänster utan någon som helst hejd. Vi slutade tvärt lita på vad någon som helst sa, utan körde bara på. Nästa morgon fick vi order om att marschera in till regementet för att ha vattenfys (brrr), så det

var bara att släcka elden och börja knalla ner till färjan. Väl i hallen fick vi reda på att vi kunde vinna en hel brödlimpa om vi klarade av en uppgift på under tio minuter – brödlimpa stavas M-O-T-I-V-A-T-I-O-N efter nästan 20 timmar utan mat. Vi grejade det, och satt nöjda och mumsade på vår knappa frukost på vattentornshöjden. Dagen följde med fler ledarskapsövningar där man verkligen fick känna på hur det var att dela ut förtroende och tillit till andra. Dagen avslutades med en alldeles underbar middag som var hett efterlängtat.

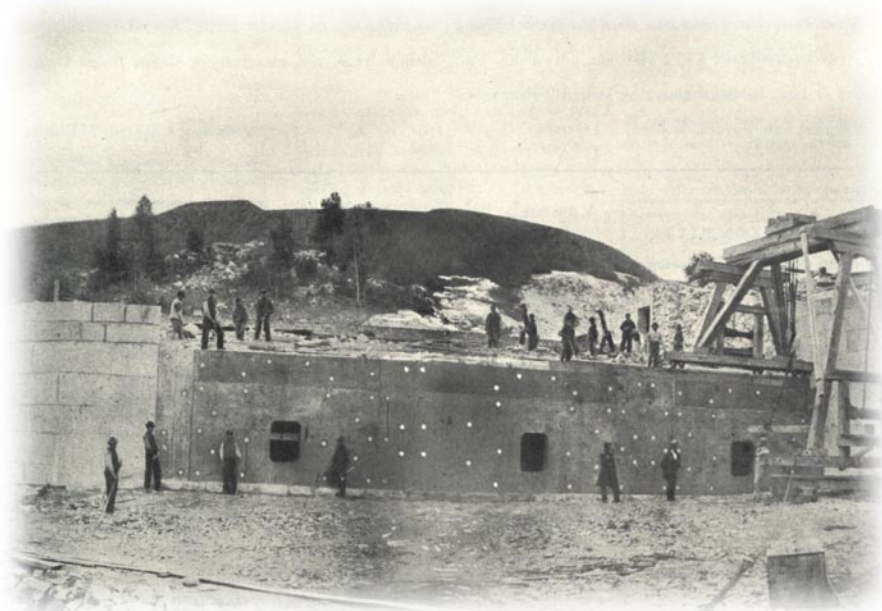
Ledarskapsutbildningen är den sista delen av vårt vinteruppehåll. I skrivande stund är det vecka 8, och vi ska om några timmar ut i den stora världen för "bankpermis", för att nästa vecka ta bussen ner till Göteborg och köra båt i tre veckor på västkusten innan vi ombaserar till Amf1 igen. Våren är på väg (sol utanför fönstret – det var nog några månader sen sist) och vi går in i slutfasen på vår utbildning till färdiga stridsbåtsförare.

Nästa gång jag skriver är i samband med vår examination v 16, men till dess; stay tuned.

TEXT O FOTO: HJS

Den dagen år 2002 blev Amfibiekårens fanor synliga för Svenska Folket och omvärlden. Ingen anade då att denna unga kår med sin moderna materiel och organisation skulle decimeras till dagens omfattning. Men andan lever och det är väl om något ett friskhetstecken.

Nedre Verket under byggnation 1875. Här är det tänkt för 24 cm kanon model 70.

Kamratföreningen
Vapenbröderna
kallar till

årsmöte

Lördagen den 9 april 2005

PLATS: Militärrestaurangen AMF1

Program:

Kl 10.30 Årsmötesförhandlingar

Föreningen bjuder på landgång med öl eller vatten.
Kaffe och kaka. De som önskar förtäring ombeds
anmäla detta till Agneta tel 08-541 724 01 eller
Christina tel 541-724 25 senast 31 mars.
Efter mötet kommer det att ske någon form
av aktivitet från regementet.

Välkomna!
Styrelsen